

Kulturdepartementet
Postboks 8030, Dep.
0030 Oslo

Deres ref.: 2003/1372 ME/ME1 CBU:elt
Brevet sendes også elektronisk til: asap@kkd.dep.no

Oslo, 27. mai 2003

HØRING VEDRØRENDE ENDRINGER I ÅNDSVERKLOVEN

Vi viser til departementets brev av 2. april d.å. med høringsforslag.
Vi vil gi våre kommentarer nedenfor i samsvar med paragrafenes rekkefølge.

§ 2 Eneretten - Presiseringer av enerettens område

Eksemplarfremstillingsbegrepet

Det er i og for seg greit at man presiserer at eneretten til eksemplar omfatter både ”varige og midlertidige” eksemplar, selv om vi mener dette fulgte også av den tidligere formulering.

Tilgjengeliggjøring for allmennheten

Vi gir vår støtte til departementets forslag om en klargjøring av skillet mellom visnings- og fremføringsbegrepene under § 2, 3. ledd.

Når det imidlertid gjelder forslaget om å erstatte formuleringen ”fremføring utenfor det private området”, med ”offentlig fremføring”, mener vi dette er en svært lite ønskelig endring, fordi den lett vil kunne føre til mer enn en språklig forandring i loven. Selv om noen ville kjenne departementets intensjon om at det her ikke er tilsiktet noen realitetsendring, vil den alminnelige oppfatning være at den nåværende formulering gir en snevrere ramme for utnyttelse uten samtykke, og det er viktig å bevare denne forståelse av det området man har for eneretten i Norge.

De mulige ulikheter som i dag ligger i fortolkningene av de nordiske lover vil også bli borte ved en eventuell endring, og vi er derfor redd for departements forslag her reelt sett og på sikt, vil kunne innsnevre norske rettighetshaveres enerett. Vi forutsetter at det ikke er departementets intensjon og ber om at noen endring på dette punkt ikke gjennomføres.

§ 11, 3. ledd – Forbud mot kopiering fra ulovlige eksemplar

Norwaco har i tidligere brev av 1. februar 2002 anmodet om at Kulturdepartementet under lovrevisjonen foretar en begrensning av den gjeldende rett til eksemplar-fremstilling til privat bruk, slik at den bare omfatter rett til kopiering fra eksemplar som er stillet til disposisjon på en lovlig måte. Betydningen av en slik bestemmelse er ikke først og fremst at man skal kunne forfølge de enkeltpersoner som kopierer sporadisk fra slikt grunnlag, men at man får en mulighet til slå ned på tilfelle av mer bastant og omfattende utnyttelse, og overfor for (slike) mellommenn som opptrer som tjenestetilbydere og utvikler systemene som anvendes til formidlingene av slike kopier. Disse vil nå kunne rammes av et selvstendig ansvar eller et medvirkningsansvar og det vil være av vesentlig betydning for å øke mulighetene for å begrense denne type kopiering. Vi er derfor tilfredse med at departementet nå fremmer dette forslaget.

§ 11a- Unntak fra eneretten for visse midlertidige eksemplar

Norwaco har i tidligere brev av 1. februar f.å. gitt uttrykk for en sterk skepsis til den fortolkning av gjeldende rett som departementet ga uttrykk for i Ot.prp. nr. 85 (1997-98). Vi er derfor glad for den endring departementet har gjort i sitt syn i forbindelse med forslaget til nytt tredje ledd i § 11 og det snevre unntak fra eneretten som her innføres.

§ 12 – Forbud mot bruk av fremmed hjelp ved kopiering av visse verk.

Norwaco støtter også de forslag til utvidelse av forbudet mot bruk av fremmed hjelp som foreslås i denne bestemmelse.

§§ 12a – 12c: Privatkoperingsvederlag

Norwaco vil sterkt understreke behovet for, og rimeligheten av at det snarest innføres en tilfredsstillende kompensasjonsordning for den private kopiering av audio- og audiovisuelle verk, slik det også kreves i EUs opphavsrettsdirektiv av 22. mai 2001. Vi er tilfreds med at departementet vil følge opp dette, men har vesentlige synspunkter i denne forbindelse.

Opphavsmennenes, de utøvende kunstneres og produsentenes tap ved gjeldende lovbestemmelse

På oppdrag fra Norwaco har MMI i 2000 og 2002 gjennomført undersøkelser av omfanget av den private kopiering av audio- og audiovisuelle verk.

Undersøkelsene dokumenterer at omfanget av den private kopiering av musikkverk, og etter hvert også av andre verk som filmverk m.m. er meget omfattende og er sterkt økende. Undersøkelsene er tidligere oversendt til departementet til orientering.

I forrige høringsrunde, i 2001 fremla vi en innhentet salgsstatistikk for uinnspilte CD-R-plater. Denne viste følgende salgstall:

1997: 0,8 millioner
1998: 2,8 millioner, og
1999: 8,0 millioner

Senere har det vært vanskelig å få slike opplysninger fra bransjen. Imidlertid uttalte en bransjerepresentant seg i Dagens Næringsliv, 14. mars i år, og i følge ham "ligger antall solgte CD-plater i Norge nærmere 25 millioner i året enn ti, som Dagens Næringsliv skrev [foregående dag]". En svært stor andel av disse eksemplarer benyttes til privat kopiering, og den store økningen i salgstallene i disse årene indikerer en tilsvarende økning i den private kopiering på slike media.

De tap denne virksomheten innebærer for rettighetshavere, har flere ganger vært omtalt i avisene. Avisene beregner her tapene som svært omfattende. Norwaco fremla, i brev av 4. april 2001, tapsberegninger for musikkområdet, basert på MMIs undersøkelse fra 2000. Nedenfor har vi gjort nye beregninger ut fra MMIs tall fra 2002, og viser til at det nå er en tilsvarende utvikling i gang for film- og DVD-området.

Slike beregninger viser at de beløp som skal kompenseres ligger meget høyt over de beløp man i praksis har fått inn gjennom vederlagsordninger i de land departementet sammenligner med. Derfor er det viktig både med rimelige vederlagssetser og med et bredest mulig vederlagsgrunnlag.

Vi vil her understreke at det etter forutsetningene i direktivet ikke bare er det tap man lider ved et uteblitt salg som skal kompenseres, men det at skal ytes rimelig kompensasjon for den kopiering som faktisk finner sted på grunnlag av de fribruksregler som gis i loven. Kompensasjonen skal med andre ord ikke begrenses til de tilfelle hvor det kan antas at brukerne ville gått til innkjøp av tilsvarende antall fonogram og videogram.

Vi har ut fra tilgjengelig materiale gjort et anslag over hvor mye musikk og film/audiovisuelle verk som ble kopiert til CD-R siste år.

MMIs undersøkelser er begrenset til spørsmål som man regner med å kunne få rimelig korrekte svar på: Egen beholdning av privat brente CD-R, Innhold av sist brente CD-R osv.. Det er derimot ikke stilt spørsmål om "Antall brente CD-R siste år" fordi man vanskelig får korrekte svar på spørsmål som gjelder en slik periode.

Et utgangspunkt for beregninger av rettighetshavernes årlige tap kan derved ikke leses direkte ut av MMIs rapport, men må være gjenstand skjønnsmessige beregninger.

I nedenstående oppstilling har vi tatt inn resultater fra MMIs undersøkelser og oppgitte salgstall fra bransjen med fet skrift, og lagt inn våre antagelser om mellomliggende tall, i kursiv:

	Antall solgte CD-R	Antall egenbrente CD-R	Antall egenbrente CD-R med musikk	Antall egenbrente CD-R med film
1997	0,8 mill			
1998	2,8 mill			
1999	8,0 mill			
Pr.1.4.00	<i>(ca. 13 mill)</i>	9, mill	4,6 mill	-
2000	<i>12 mill</i>			
2001	<i>17 mill</i>			
2002	20 – 25 mill			
Pr. 1.9.02	<i>(ca. 57 mill)</i>	29,6 mill	20,3 mill	2,2 mill
Totalt	<i>ca. 65 mill</i>			

Ut fra en slik oversikt bør man kunne legge følgende tall til grunn for salg og brenning av CD-R for 2002.

	Antall solgte CD-R	Antall egenbrente CD-R	Antall egenbrente CD-R med musikk	Antall egenbrente CD-R med film
2002	22,5 mill	<i>11,7 mill</i>	<i>8 mill</i>	<i>0,86 mill</i>

8 millioner CD-R med kopiert musikk tilsvarer, med en gjennomsnittlig salgspris for CD-plate på kr. 150,-, en salgsverdi på 1.200 millioner kroner i 2002.

- Av solgte CD-plater får komponistene vanligvis en andel av salgssummen på kr. 10,-.
- Tilsvarende får artistene ca. kr. 15,- per plate.
- Fonogramprodusentene vil ha en inntekt av hver solgt plate, men nettoinntekten av de siste solgte plater vil være høyere enn av de første, og et øket salg ville gitt produsentene et dekningsbidrag i størrelsesorden kr. 40,- til 50,- per plate

Med et samlet tap per CD-plate på ca. kr. 70,-, tilsvarer 8 millioner brente CD-R, et tap på ca. 560 millioner kroner i 2002.

Fra dette kan man eventuelt trekke en andel for CD-R brent etter kopiering fra ulovlige kilder, dersom dette etter en lovendring vil falle utenfor vederlagsområdet. Beregningen av antall brente CD-R med slik bakgrunn er usikker, men teoretisk kan de registrerte brenninger av Mp3-filer i MMIs undersøkelse rommes på under 100.000 CD-R, slik at fradraget for slik brenning ikke bør være vesentlig, og kan utgjøre under 2 %.

For kopieringen av film til CD-R og DVD har vi foreløpig ikke gjort tilsvarende beregninger. Men vi viser til at i tillegg til ovennevnte eksemplar av film kopiert til CD-R, har MMI beregnet en bestand av DVD på 970.000 per september 2002.

Kompensasjonsordningens finansieringsform og prinsipielle utforming

Departementet legger i sitt høringsbrev frem to alternative finansieringsformer for en kompensasjonsordning.

Norwaco ønsker en vederlagsordning gjennom en privatrettslig ordning, som fullt ut administreres av rettighetshaverne selv. Dette er slike løsninger som er valgt i alle de øvrige europeiske land som har en slik kompensasjon i dag.

Dette gjelder Danmark, Finland, Sverige, Island, Tyskland, Holland, Belgia, Frankrike, Spania, Portugal, Italia, Hellas, Østerrike, Sveits, Polen, Tsjekkia, Ungarn, Slovakia, Slovenia. Bare gjennom en privatrettslig vederlagsordning mener vi at man vil få en tilfredsstillende, troverdig og varig løsning av dette kompensasjonsspørsmål.

Kompensasjonen skal gi en alternativ form for vederlag til de rettighetshavere som blir berørt. Det er derfor rimelig at en slik alternativ form for vederlag oppkreves fra de som faktisk kopierer, og at den oppkreves og administreres av rettighetshavernes egne organisasjoner.

Prinsippet i en vederlagsordning på dette området bør være at det vederlag som skal ytes, betales av dem som utnytter kopieringsretten. På denne måten vil det være en sammenheng i at vederlaget ytes individuelt av dem som foretar kopieringen, og at vederlagene, i hovedsak, forutsettes å skulle tilfalle de rettighetshavere som får sine verk/prestasjoner/produksjoner utnyttet på denne måten. Selv om det er konsekvensene av den offentlig lovgivning som skal kompenseres, er det lite naturlig at kompensasjonen skal skje gjennom offentlige bevilgninger og på den måten belastes alle skatteyttere.

Når vederlaget knyttes til omsetningen av lagringsmedier og opptaksutstyr vil inntektene av vederlagsordningen også automatisk følge omfanget av den kopiering som skjer. Innføres det kopisperrer som reduserer kopieringen, vil også inntektene av vederlagsordningen synke. På samme måte vil vederlagene justeres om andre årsaker påvirker kopieringspraksis. Man unngår derved å måtte foreta antagelser om slike forhold i forbindelse med årlige bevilgningsvedtak.

Vederlagsgrunnlaget

På bakgrunn av de store tap rettighetshaverne har er det vesentlig at man får et bredes mulig avgiftsgrunnlag. I en rekke andre land har man, eller foreslår man utvidelser av avgiftsgrunnlaget, til også å omfatte teknisk utstyr som benyttes til slike opptak. Det er Norwacos syn at man må ta høyde for en slik utvikling også i Norge. Skulle departementet mene at man i første omgang vil begrense vederlagsfastsettelsen til lagringsmedier, vil slike begrensninger likevel kunne reguleres i de forskrifter som

skal gis etter § 12a, annet ledd. Når det gjelder betydningen av dette viser vi til de omfattende begrunnelser vi ga i vårt brev av 4. april 2001, for å ha et bredest mulig vederlagsgrunnlag.

Når det gjelder hva som skal utgjøre vederlagsgrunnlag, går departementet denne gang lite inn på detaljene i dette, men departementet anfører (side 30) at det her kan være vanskelige avgrensingsproblemer. Det er vårt syn at man ikke skal overdrive betydningen av slike problem. De problemstillinger departementet trekker frem er forhold som også gjelder i de andre land som har slike privatrettslige vederlagsordninger. Der finner slike spørsmål sin løsning i samråd med bransjen eller ved at man på annen måte finner frem til pragmatiske løsninger og fastsetter vederlagssatser bare for de lagringsmedier eller det utstyr som åpenbart brukes mest til privat eksemplarframstilling, eller man foretar forholdsmessige begrensninger i vederlagssatsene. I praksis skjer det også en viss erfaringsutveksling mellom organisasjonene i de forskjellige land der problemene avklares.

Det kan om man ønsker det også legges inn en forutsetning i lovteksten, om slike begrensninger i hva som kan kunne være vederlagsgrunnlag.

På denne bakgrunn ber vi om at forslaget om nye §§ 12a og 12b gjennomføres, og at § 12a utvides med følgende tilføyelser:

”.....lagringsmedier og teknisk utstyr som er egnet til, og primært utnyttes til å lagre/gjengi eller fremstille eksemplarer av åndsverk.....”

Avgiftsnivå

Dersom vederlagsgrunnlaget og vederlaget som foreslått skal fastsettes i forskrift, forutsetter vi at det åpnes for en prosedyre der de berørte parter får uttale seg før fastsettelsen skjer.

Individuell og kollektiv andel

Hovedprinsippet for innføring av en kompensasjonsordning er at kompensasjonen skal tilfalle de rettighetshavere som får sine verk/prestasjoner/ produksjoner, utnyttet på denne måten. Det vesentlige av inntektene av en vederlagsordning må derfor gå til en individuell fordeling, men Norwaco kan akseptere at en andel på 1/3 anvendes til kollektive formål, slik departementet foreslår.

Som departementet også påpeker kan fordelingen av de individuelle andeler skje på grunnlag av innhentet statistikk og opplysninger om forbruksmønstre, innhold av kringkastingssendinger og salgsopplysninger for fonogram og film på videogram og DVD. Norwaco er innstilt på, via sine medlemsorganisasjoner, å forestå en slik fordeling.

I Norwaco har vi allerede opprettet en ”sektor” for oppkreving og fordeling av et slikt vederlag. I en slik sektor vil de organisasjoner som har krav på vederlagsandeler på

sine medlemmers vegne, treffe beslutningene om hovedfordelinger og vil kunne fastsette prinsipper for videre fordelinger av dette vederlag, også ut til de individuelle rettighetshavere. Norwaco har erfaring med å behandle slike fordelings spørsmål, og har også interne tvisteløsningsregler og -organ for dette.

Ansvar for en fordeling av et kollektivt vederlag må også ligge hos rettighetshaverorganisasjonene og kan ikke overføres til et offentlig organ som Fond for lyd og bilde. Et privatkopieringsvederlag bør innføres som en privatrettslig ordning, og som en del av denne bør og kan ikke deler av vederlaget overføres til fordeling gjennom et offentlig organ. Ansvar for hele denne fordelingen må ligge hos rettighetshavernes organisasjoner og organ de eventuelt oppretter for fordeling av kollektive andeler.

Forskrifter

I høringsutkastet forutsettes det at det skal gis forskrifter til de foreslåtte bestemmelser. Vi forutsetter at Norwaco og våre medlemsorganisasjoner blir trukket inn og får anledning til å uttale seg når arbeidet med disse forskrifter pågår.

§ 13b – Opptak til undervisning – Digital bruk

§ 14 – Avtalelisens for bruk av verk i institusjoner, ervervsvirksomheter m.v.

Spørsmål knyttet til disse paragrafer vil Norwaco få komme tilbake til i et senere brev.

§ 16a – Avtalelisens for eksemplarfremstilling for tilgjengeliggjøring i bibliotek

Departementet foreslår her en ny avtalelisens for utnyttelse av verk i bibliotek.

Norwaco kan se at det kan være behov for en slik avtalemulighet, og forutsetter at dette også vil kunne omfatte avtaler for audio- og audiovisuelle verk.

I denne forbindelse vil Norwaco forutsette at dette vil gjelde eksemplarer som fremstilles for å gjøre verkene tilgjengelige i bibliotekene, men at det ikke er forutsatt at slike verkseksemplarer skal være gjenstand for spredning fra bibliotekenes side.

Norwaco har i så fall ikke særskilte bemerkninger til dette.

§ 30a – Avtalelisens for utnyttelse av kringkastingsarkiv

De rettighetshavere Norwaco representerer er svært skeptiske til en slik bestemmelse som departementet her foreslår, og mener at rettighetene på dette området i de aller fleste tilfelle, og uten for store problemer ville kunne innhentes gjennom individuelle samtykker.

Når forslaget imidlertid begrunnes med at det er vanskelig for kringkastings selskapene å nå de individuelle rettighetshavere, vil det være et tilsvarende problem for den organisasjon som eventuelt skal stå for klareringen, å nå de rette rettighetshavere med vederlag.

Man står da her med det dilemma, at en kollektiv klarering med en kollektiv vederlagsfordeling ofte unødig vil frata de individuelle rettighetshavere deres vederlag. En slik kollektivisering av vederlag på et område som vi mener bør kunne håndteres innenfor de gjeldende enerettsregler, synes lite rimelig. På den annen side vil en individuell fordeling være like kostnadskrevene for rettighetshaverne som for kringkastingsselskapene, og slike kostnader måtte eventuelt beregnes dekket gjennom et påslag på de vederlag som kreves.

Departementet sier lite om hva man ser som bestemmelsens primære formål og mer konkrete anvendelsesområde, og formuleringene som er valgt gir meget generelle og vide rammer. Dette kunne tolkes slik at det tilsiktes et meget vidt virkefelt. Det kan imidlertid ikke være hensikten. Hvis en slik bestemmelse, som et inngrep i eneretten, skal innføres i loven, må det primært ha sin begrunnelse i de kulturelle hensyn. Bestemmelsen skal ikke være et virkemiddel for kringkastingsselskapenes kommersielle interesser, og dette må være i unntakstilfelle og ikke som hovedregel at klareringen skal kunne skje uten individuelle samtykker. Det er her også et viktig poeng at en klarering etter en slik bestemmelse ikke griper inn i og påvirker de normale konkurranseforhold produsenter imellom.

Det er mulig at departementet har ment at det er unødvendig å søke å avgrense bestemmelsen i lovteksten, fordi slike avgrensningsspørsmål vil løses i de avtaler som inngås under denne. Vi mener likevel at det vil være hensiktsmessig at departementet i proposisjonen gir uttrykk for at det ikke er hensikten med denne bestemmelse at den skal være utgangspunktet for brede avtaler for kommersiell utnyttelse, men at det særlig er kulturhensyn som ligger bak, og at bestemmelsen forutsettes anvendt under en slik synsvinkel.

Det er derved vår oppfatning at en eventuell kollektiv klarering ikke skal anvendes for en omfattende distribusjon av tidligere kringkastingproduksjoner, og vi forutsetter at en slik løsning ikke skal fortrenge eksisterende individuelle avtaler (bl.a. om reprissendinger). Den bør bare gjelde utnyttelse av hele program. Utnyttelsen skal gjelde det produserende kringkastingsselskaps egen virksomhet og det skal ikke gis samtykke til overdragelse av slik utnyttelse til andre.

Vi mener også at det er unødvendig å gjøre bestemmelsen gjeldende for så ferske program som frem til 1997. Etter vår oppfatning bør den begrense seg til program som er eldre enn 25 år, slik at grensen bør settes til 1977.

Avslutningsvis vil vi peke på et paragrafens siste setning eventuelt bør lyde:

”Paragrafen gjelder ikke dersom opphavsmannen har nedlagt forbud mot *slik* bruk av verket eller der det ellers er særlig grunn til å anta at han motsetter seg *slik* bruk.”

Bestemmelsen kan ellers leses slik at det er all bruk opphavsmannen må ha forbudt, eller antas å motsette seg, for at unntaket skal komme til anvendelse.

§ 34 - Videreledingsbegrepet

Norwaco har hatt den forståelse at også videreleding i hotell, bedrifter o.l. krevet samtykke fra rettighetshaverne, og at den eneste praktiske måte å innhente slikt samtykke har vært gjennom avtalelisensbestemmelsene i § 34. Ellers ville ikke et lovlig samtykke i praksis kunne innhentes. Vi har lagt dette til grunn i inngåtte avtaler, og er fornøyd med at departementet nå gir uttrykk for at det støtter en slik fortolkning.

§ 38 – Endrede tvisteløsningsregler

Norwaco registrerer at ordningen med en særskilt ”kabeltvistnemnd” foreslås opphevet og erstattes av en meglingsordning. Det har på mange måter vært hensiktsmessig med et særskilt tvisteløsningsorgan på dette området, vi ber derfor om at departementet overveier om man kan beholde en nemndsløsning også etter 31.12.2003, slik vi er kjent med at man for tiden drøfter med Kulturministeriet i Danmark. Forutsetningen er da at nemndas avgjørelser bare skal være bindende for andre rettighetshavere enn kringkastingsselskap, mens den overfor kringkastingsselskapene skal være et frivillig meglingsforslag, i samsvar med artikkel 11 i sat/cab-direktivet.

§ 38a - Krav til organisasjon som kan godkjennes

Norwaco har merket seg at departementet foreslår å endre bestemmelsen i § 38a, om forutsetningene for godkjennelse av organisasjoner som kan utløse avtalelisens. Slik vi forstår det innebærer ikke dette bare en overgang til et ”nasjonalitetsnøytralt” krav, slik det sies på side 5, men det innebærer en vesentlig utvidelse av kravet til organisasjonenes representasjon.

Norwaco har nylig endret sine forvaltningskontrakter med medlemsorganisasjonene, slik at disse nå hjemler adgang for Norwaco til å overføre sine fullmakter til organisasjoner i andre land. Derved er det skapt grunnlag for utveksling av fullmakter med slike organisasjoner, og Norwaco har innledet arbeidet med slik utveksling, i første omgang med de nordiske søsterorganisasjoner. Norwaco regner derved med å kunne fylle betingelsene også etter de foreslåtte nye regler.

§§ 37 og 45b - Endrede foreledelsesregler for individuelle krav

Norwaco har tatt dette spørsmål om endring av foreledelsesreglene opp med Kulturdepartementet i brev av 2. mai 2002. Vi er fornøyd med at departementet her har tatt hensyn til vår synspunkter, og mener at vi med en slik endring vil få en, for alle parter mer oversiktlig regel.

§§ 42 og 45 – Enerett for utøvende kunstnere og produsenter

Norwaco ser meget positivt på at departementet nå vil innføre en generell enerett for utøvende kunstnere og produsenter, på linje med den enerett opphavsmenn tidligere har hatt. Norwaco vil sterkt støtte en slik utvidelse av deres rettigheter.

§§ 53a – 54 – Vern for tekniske beskyttelsessystemer

Spørsmål knyttet til disse paragrafer vil Norwaco få komme tilbake til i et senere brev.

Grensen for plikten til å innhente samtykke til videresending

Norwaco har i brev til Kulturdepartementet av 18. april f.å. anmodet om at departementet innfører en fast, tallfestet, lavere grense for plikten til å innhente samtykke fra rettighetshaverne. Det ligger flere praktiske hensyn bak denne anmodningen:

- Lovens formelle grense er uklar og for mindre private kabelnett, knyttet til konkrete forhold om hvor godt de tilknyttede beboere i praksis kjenner hverandre. Selv om en grense ved 25 husstander respekteres i dag, er dette ingen sikker og entydig løsning.
- Ny teknologi gjør det regningsssvarende å bygge lokale kabelnett med vesentlig mindre enn 25 abonnenter, og også å etablere separate slike nett for de enkelte blokker i ett borettslag.
- Dette påvirker konkurranseforholdene også for kommersielle kabelnett, og vi mener å ha deres støtte for et ønske om en vesentlig lavere grense.
- Den praktiske grense i en lovbestemmelse om dette bør kunne settes til 3 eller flere husstander, slik grensen er i den danske opphavsrettslov.

Vi viser for øvrig til en mer omfattende begrunnelse i ovennevnte brev.

Med vennlig hilsen
For Norwacos styre

Erik Ova